Ч. 46 Середа 13 марта (28 лютого) 1907 Рік XVII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата
у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40.
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З краевого сойму. — Справи угорскі. — З Сербії. — Події в Росиї.

На вчерашнім засіданю краевого сойму закінчено дискусию над дороговим законом і принято его в другім і третім читаню. На жадане пос. Буйновского голосоване відбуло ся поіменно і ухвалено предложене всіми голосами против голосу пос. Меруновича. Коли п. Маршалок подав до відомости вислід голосованя, відозвали ся в цілій палаті гучні оплески. Крім того ухвалено резолюцию пос. Мариевского, аби Виділ краевий старав ся о бруковане тих частий доріг, котрі переходять через територию 30 міст. Дальше принято справоздане банкової комісиї в справі утвореня краевого фонду інвестицийного і зміни деяких постанов статута банку краевого. По принятю до відомости справоздань комісиї сільної, санітарної і гірничої, приступлено до дискусиї над внесенем пос. ґр. Пініньского о візване до Виділу краевого, аби ще в сій сесиї вніс проект зміни соймового реґуляміну. По промовах кількох бесідників голосоване над внесенем задля браку комплету відложив п. Маршалок до нинішного засіданя. — Від нині буде сойм відбувати по два засіданя денно, а то рано від год. 10 до $2^3/_4$ і вечером від 7 до 12.

Адміністративна комісия приняла справоздане о внесеню п. Абрагамовича в справі проєкту закона о урядовім язиці автономічних властий. — В буджетовій комісиї п. Лео поставив резолюцию, взиваючу правительство до як найскорійшого управильненя краевих фінансів, а то в тім напрямі, щоби краям признати участь в таких податках, котрих видатність і елястичність запевнили би краям більші доходи, відповідаючі збільшаючим ся видаткам. Комісия ухвалила резолюцию одноголосно. — Водна комісия віддала п. Меруновичеви внесене п. Куриловича в справі реґуляциї гірского потоку коло Посади Ольхівскої і Підгіря в сяніцкім повіті. Комісия приняла реферат п. Любомірского о правительственнім предложеню в справі реґуляциї горішних частий рік і їх приток і о забудованю гірских потоків. Принято також справоздане о предложеню Виділу краевого в справі будови водних доріг. — Демократичний клюб ухвалив уповажнити п. Ґломбиньского внести інтерпеляцию до правительства з причини нарушеня шкільного закона з р. 1867 утворенем самостійних кляс з викладовим язиком руским в бережаньскій ґімназиї і самостійної філії рускої ґімназиї у Львові.

В угорскім соймі принято в третім читаню закон в справі зміни і доповненя карної процедури. Відтак вела ся загальна дискусия над предложенем в справі поправи платні народних учителів. Румуньский посол Вайда зазначив, що заступники поодиноких народностий забирали в тій справі тому так часто голос, бо в противнім случаю так важне предложене було би приняте без критики і ті посли були одинокою опозицийною партиею, ратуючою в тім взгляді честь сойму. В чотирогодинній бесіді виложив бесідник жадане народностий на поли народної просьвіти.

Сербскі урядові круги оголошують, що цілком безосновне єсть довесене білгородскої часописи „Стампа" і кількох заграничних часописий о мнимій конференциї в королівскій палаті при участи кількох політиків, котра мала на цїли розвязане скупштини і установлене коаліцийного правительства для переведеня нових виборів. — На вчерашнім засіданю скупштини заявив президент кабінету, що в пятницю одержав відповідь від Австро-Угорщини на послідну сербску ноту. Відповідь єсть вдоволяюча, бо годить ся на нові торговельні переговори. З огляду, що тоті переговори відбудуть ся аж по договорах з Румунією і Болгарією, правительство не видало ніяких зарядкень що до відносин з Австрією. Коли би

---

34)

Пан Лекок.

З французского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

Они увійшли а Лекок засьвітив сьвічку; тепер міг він побачити свого товариша. Але, Господи, в якім же стані був той? Такий обваляний і заболочений як той пудель, що три дні бігав улицями на дощи. По его верхнім одіню було видко, що сунув ся попри яких двайцять мурів, а з его капелюха зробила ся була якась маса не знати до чого подібна. Очи ему стали як скляні баньки, а вуси звисали погано в долину. Рушав ротом, як би мав пісок між зубами. Часом хотів сплюнути — але не міг.

— Приносите мені злі вісти? — спитав Лекок, придивившись ему.

— Недобрі.

— Люди, за котрими ви ходили, вирвали ся вам з рук?

Старий притакнув на то головою.

— То нещастє — сказав молодий поліцист, прочуваючи щось недоброго. — Дуже велике нещастє! Але не треба то брати собі дуже до серця. Голову до гори, батьку, лихом об землю! Завтра оба то направимо.

Старий поліцай на то лиш почервонів ся як бурак, погрозив кулаком і сказав:

— Ах, ти не добрий чоловіче, а я тобі не казав!

— Ну? — сказав Лекок, — а то на кого ви так сварите?

Батько Абсент не відповів на то нічого; він станув перед зеркалом і став самому собі дорікати:

— Видиш, старий непотрібе! А я тобі не казав, що з тебе злий вояк! Не встидно тобі? Ти мав припоручене, не правда? Та що ти вдіяв? Ти упив ся, ти плюгавче, ти старий пянице! Але зажди, то не вийде тобі на сухо, а хоч би пан Лекок і простив, то через вісім днів не дістанеш ані каплі. Не будеш пити, добре тобі так!

Молодий поліцист вже щось подібного здогадував ся.

— Лишіть тоту лайку на пізнійше! — сказав він до старого, — а розповіджте мені свою історию.

— О, я на то не гордий, вірте мені. Але... Отже вам передали той лист, в котрім я казав, що піду за тими молодими людьми, котрі пізнали Ґустава?

— Так, так, передали; і щож дальше?

— Ну, отже. Они пішли насамперед до каварні і почали наливати в себе по кілька чарок полинівки, очевидно зі страху. Відтак захотілось їм їсти і казали дати собі щось поснідати. Я в куті робив то саме, що они. Їда, кава, горівка до кави, пиво — то все забрало часу. Аж около другої години постановили заплатити та й ідуть. Добре, погадав я собі; підуть тепер до дому. Але ні. Зайшли в улицю Дофін і я виджу, як отвирають двері до якогось шинку. В пять мінут опісля зайшов і я туди, а они взяли ся вже грати в біляр.

Батько Абсент закашляв ся; тепер, бачите, прийшла найтруднійша часть его історії.

— Я сідаю собі коло якогось малого стола — говорив він дальше — і жадаю ґазети. Читаю єї і зиркаю з під ока, аж нараз входить якийсь грубий міщук і сідає собі коло мене. Ледви що сів, як вже просить мене, щоби я дав ему ґазету, коли єї прочитаю, я дав ему і ось зачинаємо балакати про дощ і погоду. Слово за словом і остаточно предкладає мені той чоловік, щоби ми заграли партию безіка*), він мені дає 1500 напеперед. Я не годжу ся на безіка, приймаю пікета на 100. Тоті молоді люди, знаєте, штуркали все ще свої кулі. Вносять нам настільник і колоду карт а ми зачинаємо і пємо по дві чарочки коняку, доброго шампаньского. Я виграю. Той міщук хоче ся відограти і граємо о дві гальби пива. Я виграю знову. Але він вже запалив ся і зачинаємо знову грати о коняки. А я все вигравав і все пив а чим більше пив...

— Дальше, дальше! І щож відтак?

— Ба, тепер приходить біда. Що відтак було, вже собі нічого не пригадую, ані того міщука ані тих молодих людий. Ще лиш так як би мені снило ся, що я в каварни здрімав ся, і що кельнер мене попросив, щоби я ішов домів. Відтак, мусить, ходив я понад берегом, аж знову трохи очуняв; от і тоді то постановив я зайти до вас до дому та й заждати на вас на сходах.

Батько Абсент не мало здивував ся, коли

*) Рід гри в карти.

однако переговори перетягали ся, будуть підняті відповідні кроки. Відтак палата відослала на ново до комісиї справу відписаня аґрарних довгів, приймила торговельні договори з Росиєю і Швайцариєю і приступила до буджетової дискусиї.

„Сегодня“ доносить, що дума в тій сесиї буде радити о автономії польского королївства. Рішаючі сфери годять ся на автономію. Аґрарні справи будуть з огляду на те вилучені з аґрарної дискусиї в думі і передані компетенциї варшавского ґенерал-ґубернатора. — Столипин розіслав до ґенерал-ґубернаторів обіжник, котрий поручає їм, щоби не допускали, аби селяни ухвалювали адреси до думи. — Социяльні демократи знов поставили в суботу внесенє в справі амнестиї, мимо того, що недавно відступили були від сего і що сему внесеню противили ся всї сторонництва. — Синод рішив заборонити сьвященикови Петрову виконувати посольский мандат до думи. — Посли з партиї істинно-русских людей, вибрані з миньскої ґубернії, заходять ся з'орґанїзувати в думі нове, конституцийно-центральне сторонництво і рішучо відступають від правиці. — „Voss. Ztg.“ доносить, що Столипин не предложив думі справи заряджень що-до воєнних судів. Стало ся се тому, що ті зарядженя вже і так в 2 місяці по скликаню думи тратять обовязуючу силу, а по друге ще й тому, що цар дня 28 лютого с. р. затвердив розпорядок Столипина до властий, щоби на будуче лиш виїмково робили ужиток з воєнних судів.

Новинки.

Львів, дня 12-го марта 1907.

— **Перенесеня.** Дирекция почт і телеграфів перенесла офіцияла почтового Володислава Л. Каньского із Станиславова до Львова.

— **Поправа долї народних учителїв.** Буджетова комісия ухвалила предложити соймови отсей проект закона про побільшенє платні народних учителїв і учительок: Платнї (без додатку на мешканя, пятиліть і додатків за управу) мають виносити: I. кл. $^1/_2$ посад по 2.300 К, а $^1/_2$ — 2.100 К; II. кл. $^1/_4$ посад 2.100 К, $^1/_4$ — 1.900 К, а $^2/_4$ — 1.800 К; III. кл. $^1/_4$ — 1.700 К, $^1/_4$ — 1.500 К, а $^2/_4$ — 1.300 К; IV. кл. $^1/_4$ — 1.400 К, $^1/_4$ — 1.200 К, а $^2/_4$ посад по 1.000 корон. В виділових школах: I. кл. $^1/_2$ посад по 2.500 К, а $^1/_2$ — по 2.300 К; II. кл. $^1/_2$ — 2.300 К, а $^1/_2$ — 2.100. Винароду тимчасових учителїв буде означувати кр. рада шк., а мінїмум виносить 900 К для учителїв з іспитом зрілости і кваліфікацийним; найменше 700 К для учителїв з іспитом зрілости або кваліфікацийним без іспиту зрілости, а найменше 500 К для учителїв без кваліфікациї. Пятилїтний додаток виносить: перші 2 по 100 К, другі 2 по 150 К, а послїдні 2 по 200 К, разом 900 К. Пятилїтні додатки, що запали в часї, заки закон війшов в житє (до 1 липня 1907), будуть признані законом. Додаток на помешканє учителям виносить: в I. кл. 500 К, в II. кл. 400 К, в III. кл. 300 К, а в IV. кл. 200 К; учителькам 300, 250, 200 і 100 К. Додатки за управу: директор виділової школи дістане 500 К, управитель народної 5- або 6-кл. школи 400 К, управитель 3- або 4-кл. школи 300 К, а 1-клясової 100 К, єсли побіч него єсть ще бодай один етатовий учитель. Закон має війти в житє з днем 1-го липня 1907, а не 1-го січня 1908, як первістно пропонував краєвий видїл.

— **Дрібні вісти.** На посаду міского ветеринаря в Угнові з річною платнею 1.000 корон розписано конкурс з реченцем до 31-го с. м. — На льокальній зелїзници Тернопіль-Збараж заведено з нинїшним днем загальний рух поїздів з тим обмеженєм, що поки-що будуть їздити лиш поїзди ч. 5353 і 5054. — Золотар Маєр Ахт при улици Сикстуській ч. 5 згубив вчера в дорозї до уряду значкового кілька обручок вінчальних, пару ковтків і 2 перстенї. — Богослов Іван Палїй згубив вчера з будинку головної почти індекс, в котрім знаходило ся 50 К. — У Вільсдорфі, в Саксонії лїсничий державний застрілив в недїлю вечером жінку і пятеро дїтий а відтак сам собі житє відобрав. Причиною тої страшної траґедиї була нужда. — В Мадридї в однім домі вибух сими днями огонь в замкненім помешканю. Коли сторожа пожарна виважила двері, застала там дві сестри страшно попечені, котрі сказали, що підпалили умисно своє помешканє, щоби в огни очистити ся від гріхів. — В суботу о 2 год. по полудни, по бурі і страшенній метелици снїговій, яка від 12 год. лютила ся по улицях Віденя, зачало нараз сильно блискати і гриміти.

— **VIII. звичайні загальні збори Тов. „Руска Бурса ремісничa і промисл. у Львові“** відбудуть ся дня 18 марта 1907 о годині 7 вечером в комнатах тов. „Міщаньский рем. Союз кредитовий у Львові“ (дім Просьвіти) Ринок ч. 10 I. поверх, на які отсим виділ сего товариства всіх членів запрошує. На порядку дневнім: 1) Відчитанє протоколу з попередних загальних зборів. 2) Касовий звіт. 3) Звіт з загального розвитку Бурси. 4) Звіт комісиї контрольної. 5) Уділенє уступаючому виділови абсолюториї. 6) Признанє почетного членьства за положені надзвичайні заслуги около товариства. 7) Вибір нового виділу. 8) Вибір нової комісиї контрольної. 9) Внесеня та інтерпеляциї членів. — Гостї, котрим добро нашої ремісничої молодежи лежить на серци, пожадані. — *Виділ.*

— **Під колесами поїзду.** На рампі межи Ямницею а Єзуполем, як ми то вже доносили, переїхав поїзд якогось селянина і коня. Отже про сю подїю доносять тепер з Єзуполя: Минувшої пятницї наїхав поспішний поїзд, що їхав до Львова, на селяньскі сани, що виїхали були на шлях длятого, що рампа не була замкнена. Машина роздерла коні і 17-лїтного паробка Нагнибіду, котрий повозив. Зараз за тими саньми їхали другі, а поїзд убив коня від них, а другого візника відкинув на кільканайцять метрів в бік. Молодий паробчак стратив з перестраху мову. Рампа не була длятого замкнена, що була попсована.

— **Криваву бучу** викликав вчера вечером на горішнім Личакові в реставрациї званій з нїмецка „готель де лявє“ різник Иосиф Гітнарович. Стрітившись там з двома мулярами, братами Карпіньскими з Клепарова, розпочав з ними сварку, а відтак і бійку, котра скінчила ся тим, що обі сторони порозвалювали собі голови гальбами. Коли на вість о тїй кровавій битві наспіла полїция, обі воюючі сторони повтїкали. Найгірше на тїй забаві вийшов реставратор, бо воюючі знищили єму зовсім цїлий буфет, потовкли стоячі на нїм тарелї і фляшки з горівками і наробили шкоди на звиш 40 корон.

— **Нещаслива пригода.** В домі при ул. Шпитальній ч. 30 Фріда Фанд обходила ся вчера около 6 год. вечером так незручно з лямпою, що горіюча нафта виляла ся на єї одїнє і нещаслива в однїй хвили станула в полумени. На крик горіючої збігли ся сусїди, але мимо всякої помочи нещаслива попекла ся так страшно, що цїле тїло представляло майже одну рану. Завізвана стация ратункова відвезла єї до шпиталю; однак нема надїї удержати єї при житю.

— **Також краєвий промисл.** У пропінатора Маркуса Вайнберґера в Жмигородї новім служив від довшого часу наймить Желязний. Сими днями пропінатор відправив єго, а Желязний з мести за то пішов до тамошної жандармериї і заявив, що єго давнїйший службодавець фабрикує потайком в своїй пивници рум, мішаючи червоно-брунатну фарбу, що має сильно пахучий запах зі спіритусом як найгіршої якости. При тїй роботї сам Желязний єму помагав. Жандармерия зробила зараз ревізию в

побачив, що Лекок із за сеї історії не так дуже сердив ся, як більше над нею призадумав ся.

— Щож ви, батьку, думаєте про того міщука? — спитав він.

— Я думаю, що він лазив за мною, підчас коли я других підглядав і що він умисно зайшов того дня до каварні, щоби мене споїти.

— Можете менї єго описати?

— То чоловік високого росту, досить грубий, з широким червоним лицем і дуже сплесканим носом а виглядає на досить добродушного.

— То він! — сказав Лекок.

— Він? Хтож такий?

— А той спільник, той чоловік, котрого слїди ми відкрили, той пяниця, той справдешний чорт, що ще нам всїм зробить якогось збитка, скоро не будемо добре уважати! Не забудьте на него, батьку, а як би ви з ним колись зійшли ся...

Але батько Абсент не докінчив ще сповідати ся, а як то звичайно буває при сповіди, лишив найтяжший гріх аж на сам конець.

— На жаль то ще не все! — зачав він знову розповідати. — Не замовчу перед вами нїчого: Так менї щось здає ся, як би той зрадник говорив зі мною про убийство в „Перчанцї“. А я тодї розповів єму все, що ми вже викрили і що ще думаємо зробити.

Лекок так страшно завірив ся на него, що старий перепуджений аж взад поступив ся.

— А бодай же ти щез та пропав! То ти зрадив ворогови цїлий наш воєнний плян.

Але й зараз знову успокоїв ся, бо що ся стало, то пропало і на то не було ради а відтак тота подїя мала й свою добру сторону: відбирала всї сумніви, які ще відзивали ся в Лекоку від часу відкритя в Маріенбурскій гостинници.

— Тепер не пора о тім розважати — сказав Лекок до старого; мене від утоми всї кости болять. Вийміть собі, старий, мій матерац з моєї постелї та лягаймо спати.

Глава двайцять пята.

Лекок був чоловік обачний. Заким положив ся спати, наставив будильник на шесту. — Тим способом — сказав він до батька Абсента — не заспимо часу.

Але він не числив ся зі своєю утомою і з алькоголем, який запоморочив був мозок єго старого товариша і все ще не зовсїм був вишумів. Коли на церкві сьв. Евстахія била шеста година, будильник дзвонив точно, але єго механізм був за слабий пробудити обох поліцистів з їх твердого сну. Були би ще й довше, коли-б около пів до осьмої хтось не був сильно загримав кулаком в двері.

Лекок схопив ся з постелї на рівні ноги, і аж налякав ся, коли побачив, що до комнати заглянув вже ясний день та й злість єго взяла, що єго обачність була надаремна.

— Просимо! — дозвав ся він до того якогось ранного гостя.

Двері зараз трошки відчинили ся а в отворі показало ся червоне лице батька Папільона.

— Ах, то мій добрий візник! — відозвав ся Лекок. — Що нового чувати?

— Не гнївайте ся, пане, то противно, все одна і тота сама справа, яка мене сюди приводить, знаєте тих трийцять франків від тих обох женщин. Не можу спокійно спати, доки не відроблю у вас тоті гроші. За вчерашну їзду належало ся пять франків, отже я винен вам ще двайцять пять.

— Про мене — сказав Лекок; — то возьму вас на передполуднє. Лиш мушу вам сказати наперед, що маємо перед собою добру їзду, справдешну подорож. Мій товариш і я маємо дїло у вашій части міста. Мусимо безусловно відшукати невістку вдовиції Шіпен, а я сподїваю ся напевно, що дістанемо єї адресу у ревірового комісаря.

— О, поїду, куди хочете; стою вам зовсїм до услуг.

За кілька хвиль опісля поїхали.

Папільон сидїв гордо на своїм кізлї і лускав батогом а дорожка гнала, мов би гості в нїй заплатили пять франків напивного. Батько Абсент сидїв засумований з того, що дав ся затуманити мов би який чоловік з села.

Довга їзда бодай не була надармо. Секретар 13. ревіру поліцийного міг сказати Лекокови, що жінка Політа Шіпена зі своєю дитиною мешкає зовсїм близько, в улицї Ля Бют-о-Кайлє. Числа дому він, що правда, не знав, але міг дещо сказати про тоту жінку.

(Дальше буде).

пропінациї і знайшла дійстно в пивници цілу паку тої фарби і инші материяли потрібні до фабрикациї руму. Цілу ту фабрику відставлено до суду, де буде при процесі служити за доказ, якими дорогами ходить у нас краєвий промисл.

† **Бар. Герман Лебль,** свого часу віцепрезидент галицкого ц. к. Намістництва, опісля Міністер для Галичини і ц. к. Намістник на Мораві, помер вчера у Львові по довшій недузі.

— **Смерть висільника.** З Парижа доносять: Перед кількома роками робив в Парижи найбільшу сенсацию чоловік, котрий для забави Вп. П. Т. публики в однім з т. зв. кабаретів на Монмартр вішав ся що вечера. По кількох місяцях відхотіло ся вже єму вішати ся і він щез з Парижа а кабарет збанкротував. Був то іменно артистичний кабарет-шинок, в котрім вcілякі „артисти“ показували свої штуки. Висільником тим займали ся також і круги наукові, котрі не могли собі того якось пояснити, як він то робить, що не задушить ся, хоч вішає ся зовсім так, як би єго й сам кат ліпше не повісив. Висільник однак не хотів зрадити своєї тайни. Коли єму вже надоїло вішати ся, удавав він помершого і то так зручно, що навіть лікарі не могли відразу розпізнати, чи в нім ще серце бє ся. Чоловік той мав незвичайну, просто непонятну здібність зміняти своє тіло; міг майже рівночасно зробити з себе і сухого і товстого. Коли єго асентирували, зробив він так, що нараз став ся череватим, але за хвильку в очах всіх присутних черево щезло а здули ся страшенно груди. Через кілька літ їздив він по ярмарках і показував свої штуки, аж наконець в малім селі недалеко Парижа купив собі ґрунт і там осів, а недавно тому там і помер. Тайну своєї штуки забрав з собою до гробу, бо родина не хотіла згодити ся на то, щоби лікарі робили обдукцию.

— **Самоубийство дефраўданта.** В Ню-Йорку відобрав собі житє 21-літний конторист Леопольд Вайс, що спроневіривши в однім спедицийнім бюрі 6000 корон, втік до Америки. Заки Вайс причалив до берега, тамошний австро-угорский конзуль вже мав наказ його арештувати. Коли пароплав „Batavia“ приїхав до Ню Йорку і Вайса мала забрати полиция, дефравдант кинув ся з бульварку на брук улиці і розторощив собі голову.

Телеґрами.

Будапешт 12 марта. Посол Фаркаш визвав віцепрезидента палати послів Раковского на поєдинок з причини обиди підчас суперечки.

Берлин 12 марта. До бюра Вольфа доносять з Москви: Нині відправлено робітників з 25 друкарень, на 48 друкарень належачих до союза властителів друкарень. Союз робітничий постановив залишити зачіпні кроки, зірвати зносини з союзом властителів, а вести переговори з поодинокими властителями.

Марсилїя 12 марта. Підчас бурі завалила ся тут фабрика, що була в будові і привалила 9 робітників; 3 з них погибло а 6 єсть ранених.

Париж 12 марта. Нині в ночи помер бувший президент републики Казімір-Періє.

Москва 12 марта. Арештовано тут адвоката Зданова, підозрілого о участь в обрабованю касиера рільничого інститута.

Єлисаветград 12 марта. Вистрілом з револьвера убито тут голову „союза істинно-рускіх людей“ Александра Прохорова.

Могилів подільский 12 марта. На улицях розліплено оповіщенє ґен.-ґубернатора, що до чутки о погромі не треба прикладати ваги, бо ґубернатор до ніяких насильств і погромів не допустить.

Москва 12 марта. Розпочали нині страйк шлюсарі міскої зелізниці, в наслідок чого треба було зовсім здержати рух. Та й робітники ґазівні грозять страйком, скоро жаданя слюсарів не будуть увзгляднені.

Замах на болгарского президента міністрів.

Софія 12 марта. До президента міністрів Петкова, коли проходжував ся вчера в товаристві инших міністрів в міскім городі, дано три вистріли револьверові. Петков погиб на місци а міністер торговлї зранений в руку. Виновником єсть, як здаєсь, один з відправлених урядників.

Софія 12 марта. Убийника мін. Петкова зловлено. Розходить ся тут мабуть о діло особистої мести.

Софія 12 марта. Убийник президента міністрів Петкова єсть родом з міста Видина і називає ся Александер Петров. Підчас переслухуваня на полициї подав він, що не має ніяких спільників а замах виконав в тій ціли, щоби „освободити Болгарів“. Після иншої версиї виділи убийника в товаристві трох инших осіб. Версия та потверджує ся. — Зараз по замаху зібрала ся рада міністрів і ухвалила видати надзвичайні зарядження войскові для Софії і провінциї.

Софія 12 марта. По замаху зібрали ся міністри на нараду. Міністрови справ заграничних Станьову віддано президию кабінету і тимчасово теку робіт публичних, а міністрови торговлї, Ґенадиєву, котрий на щастє лиш легко ранений, повірено тимчасово теку міністерства справ внутрішних. Міністер Ґенадиєв бороничи ся, зранив убийника, котрий стріляв з близька. Офіцир від кавалєриї Константинов, котрий случайно був сьвідком замаху, добув шаблю і зранив убийника в рамя та витрутив єму револьвер з руки. Убийник купив вчера револьвер за 16 франків в однім з тутешних склепів.

Софія 12 марта. Величезна товпа людий зібрала ся по замаху перед домом Петкова і стояла мовчки довгий час. Ґенадиєв до пізна в ночи приймав знакомих, котрі складали єму желаня з нагоди уратованя. В місті панує повний спокій. Префектови полициї віддано войско до розпорядимости. Палата послів збирає ся нині по полудни.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).